

[Finansministeren.]

o. lign. gælder det, at ansøgeren må udfylde en særlig blanket, hvori der skal gives oplysning om antallet og arten af maskinerne — traktorer, mejetærskere, jordfræsere, malkemaskiner o. s. v. —, om gennemsnitsforbruget pr. time, om det anslåede antal driftstimer i et år samt om det anslåede årlige benzinforbrug; endvidere skal man oplyse virksomhedens samlede areal og hvor meget agerjorden udgør heraf. Ligger virksomheden i en landkommune, skal det stedlige sogneråd forsyne ansøgningen med påtegning om, at der fra sognerådets side intet findes at bemærke til de angivne oplysninger.

På grundlag af ansøgningen udsteder toldkammeret så en bevilling, hvori det bl. a. foreskrives, at benzinen skal købes og opbevares i beholdere, der er mærket „Benzin til traktorer m. v. — må ikke anvendes til drift af inregistrerede motor-køretøjer“. Der skal føres regnskab over benzinen, og regnskabet skal føres i en særlig forbrugsbog, hvori der dels skal gøres rede for de indkøbte partier benzin, dels for forbruget. Der skal ved hvert benzinkøb af sælgeren afgives en anmeldelse om salget, og denne anmeldelse vedlægges forbrugsbogen som dokumentation for indkøbet.

Hensigten med disse bestemmelser — og der er flere — er, at toldvæsenet til enhver tid skal kunne se af regnskabet, hvor meget der er anvendt af benzinen.

Regnskabet forelægges toldkammeret hvert kvartal, eventuelt hvert halvår, og på grundlag af regnskabet får bevillingshaveren godtgjort afgiften af den benzin, der gennem regnskabet kan dokumenteres at være anvendt til afgiftsfri formål. Hvis en virksomhed har et forbrug på mindst 10 000 l benzin årlig, kan virksomheden, hvis den ønsker det, købe direkte hos benzinselskabernes hoveddepoter — al den benzin, der ligger rundt omkring i tankene landet over, er forhåndsbeskattet, idet beskatningen foregår hos hoveddepotet —, men hvis det drejer sig om mindre kvanta, er der altså tale om en tilbagebetaling.

Det har fra flere sider været hævdet, at det var unødvendigt at kræve kontrol med benzinforbruget i landbrugsvirksomheder og lignende; det måtte være meget lettere, har man påstået, på forhånd at udregne, hvor stort et kvantum benzin landmanden har brug for, og så lade ham få dette kvantum uden afgift.

Nu er der hertil at sige, at forbruget ved en traktor er afhængigt af, hvilket arbejde traktoren skal udføre; der har været fore-

taget afprøvning i så henseende til orientering for myndighederne, og det har f. eks. vist sig, at brændstofforbruget i en almindelig traktortype varierer fra 7,8 kg til 4 kg pr. time, efter som traktoren er fuldt belastet eller kun kvart belastet. Det vil altså ikke være muligt på grundlag af oplysninger om areal m. v. at anslå det virkelige benzinforbrugs størrelse. Iøvrigt er der heller ikke i loven hjemmel for en sådan fremgangsmåde, idet der efter loven kun kan ydes afgiftsgodtgørelse for det kvantum benzin, der i det enkelte tilfælde faktisk er anvendt til afgiftsfri formål.

Jeg vil iøvrigt gerne oplyse, at de kontrolbestemmelser, der er tale om, og som af tolddepartementet er fastlagt vedrørende landbrugets benzin, er drøftet med embedsmænd fra landbrugsrådet, der fuldt ud har kunnet tiltræde bestemmelserne, og som særlig har givet udtryk for tilfredshed med, at man ikke var kommet ind på at give en bestemt tildeling af afgiftsfri benzin pr. hektar el. lign., idet dette ville have virket ganske tilfældigt og uretfærdigt.

Jeg skal i denne forbindelse oplyse, at de bestemmelser, der er fastsat med hensyn til maskinstationers og entreprenørvirksomheders benzinbevillinger, er udarbejdet efter indgående forhandlinger og i forståelse med de pågældende organisationer.

Og endelig vil jeg sige, at de regler, der er fastsat med hensyn til afgiftsgodtgørelse for benzin til traktorer, stationære motorer o. lign., svarer til de bestemmelser, der, lige siden benzinafgiften blev indført i 1927, har været praktiseret overfor virksomheder, der kunne få afgiftsgodtgørelse efter den hidtil gældende lov, og mig bekendt har der ikke i den anledning tidligere været rejst indvendinger fra erhvervenes side.

Det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Axel Sørensen synes at være stærkest interesseret i, er det mindsteforbrug, der er fastslagt, for at afgiftsfritagelse kan indrømmes. Dette mindsteforbrug er altså fastlagt til 500 l på linie med, hvad der gælder for andre erhvervsområder, der har mulighed for afgiftsfritagelse. Jeg synes, det vil være svært at hævde det synspunkt, at man på dette punkt skal gå videre, end afgiftsfritagelsen praktiseres på andre felter. Hvis vi gik heit ned til et afgiftsfritaget kvantum på f. eks. 100 l — det drejer sig jo om et årligt forbrug —, ville det betyde, at toldvæsenet skulle udrede en godtgørelse på 47 kr. om året. Jeg tror, det ærede medlem vil indrømme mig, at der er et åbenbart misforhold mellem dette beløb og udgifterne til bogføring,